

Prelāta vēstule (oktobris 2013)

“Es atzīstu vienu Kristību grēku
piedošanai”- šo Ticības
apliecības artikulu komentē
Opus Dei prelāts savā šī mēneša
vēstulē.

30.10.2013

Mani mīlie, lai Jēzus pasargā manas
meitas un manus dēlus!

Iepriekšējās nedēļās, atsaucoties
Pāvesta aicinājumam, daudzās vietās
tika lūgts Dievs – tas bija neatlaidīgs
sauciens uz Debesīm pēc miera

pasaulē un cilvēku apziņā. Un man
atausa atmiņā šautru lūgšana, ko
1952. gadā mūs aicināja lūgt svētais
Hosemarija: ***Cor Iesu***

Sacratissimum, dona nobis

pacem! Pēc gadiem viņš pievienoja
et Misericors, lai mēs no Vissvētās
un žēlsirdīgās Jēzus Sirds lūgtu
mieru visai pasaulei: garīgu mieru,
ko saņemam, kad mūsu dvēselē
iemājo Dievs, kā arī cilvēcisku mieru
cilvēku un tautu starpā, atsakoties no
naida un vardarbības. Arī Jānis
Pāvils II un Benedikts XVI lūdzās un
aicināja lūgties par mieru pasaulē.

Kā sacīja Svētais Tēvs, kad viņš
aicināja uz vispasaules gavēšanas un
lūgšanas dienu, sauciens pēc miera
sabiedrībā būs veltīgs, ja dvēseles
necentīsies iegūt un saglabāt mieru
ar Dievu, kas ir apņēmīgas cīņas pret
grēkiem rezultāts. Laikā, kad mēs
lūdzamies par karu, naida un
ļaunuma izbeigšanu, man nāk prātā
vārdi, ko svētais Hosemarija rakstīja

savas priesterības pirmajos gados:
***“Noslēpums. Skaļi pasacīts
noslēpums: pasaules krīzes ir
svēto krīzes. Dievam ir vajadzīga
saujiņa “savējo” katrā cilvēciskās
darbības laukā. Bet pēc tam... “pax
Christi in regno Christi”- “Kristus
miers Kristus Valstībā.”[1]***

Šīs vienmēr aktuālās pārdomas kļūst
īpaši svarīgas Darba dibināšanas
gadskārtas priekšvakarā. Tajā 1928.
gada 2. oktobrī Dievs mūsu Kungs
savā neizmērojamajā žēlastībā deva
mūsu Tēvam redzēt, ka tā ir Viņa
Griba – atgādināt visiem cilvēkiem,
ka viņi ir aicināti uz svētumu. Un
tajā pašā laikā Viņš viņa rokās – un
viņa dvēselē un sirdī – ielika Opus
Dei: profesionālā darba un
ikdienišķās dzīves apstākļu
svētdarīšanas ceļu, dāvājot viņam
garu un apustuliskos līdzekļus, lai
sasniegtu šo mērķi.

Kopš tā laika ir pagājuši astoņdesmit pieci gadi, un, pateicoties Debesu labvēlībai, Opus Dei pilda to misiju, ko Dievs bija vēlējies, - kalpo Baznīcai un cilvēkiem. Būsim vienmēr modri, lai paliktu uzticīgi šim skaidri iezīmētajam dievišķajam uzdevumam. **“Mēs bez lielīšanās varam sacīt”**, pirms daudziem gadiem rakstīja mūsu Dibinātājs, **“ka ar Dieva Darbu dievišķie zemes ceļi ir atvērušies kā aicinājuma ceļi.”**[2] Pacelsim pateicībā mūsu sirdis uz Vissvēto Trīsvienību un uz mūsu Māti Mariju, caur ko pasauli sasniedz visas Debesu dāvanas. Un tajā pašā laikā apdomāsim: Ko es vēl varu darīt, lai šī vēsts ietiecas dziļāk manis paša sirdī un cilvēku sirdīs? Vai nav tiesa, ka es varu lūgties vēl vairāk un upurēt vairāk upuru, strādāt ar lielāku veltīšanos un precizitāti, meklēt jaunas iespējas, kā tuvoties citiem cilvēkiem un viņiem kalpot?

Pēdējos mēnešos mēs esam
apcerējuši vienas, svētas, katoliskas
un apustuliskas Baznīcas noslēpumu.
Bet Baznīca ir arī mūsu Māte, *Svētā
Māte Baznīca*, jo viņas klēpī Svētais
Gars mūs ir radījis jaunai Dieva
bērnu dzīvei. Pati Baznīca kā laba un
mīloša Māte pastāvīgi rūpējas par
saviem bērniem, *kamēr mēs
sasniegsim vienību ticībā un Dieva
Dēla atzīšanā, vīra briedumu, Kristus
mūža pilnības mēru.*[3]

Tāču – un tā ir sāpe, kas mūs
apbēdina, – ir cilvēki, pat starp
katoļiem, kas par Baznīcu runā
nievājoši un pieraksta tai grēkus un
kļūdas, ko pieļaujam mēs, viņas
bērni, ar savu izturēšanos, jo
neraugoties uz saņemto cieņu, mēs
turpinām būt nabaga vīrieši un
sievietes, kam piemīt tieksme uz
grēku. Pavisam savādāks
uzstādījums bija Baznīcas tēviem un
miljoniem svēto dvēseļu, kuras
Baznīca ir aizvadījusi līdz Debesīm.

Svētais Augustīns, piemēram, aicināja: “Mīlēsīm Kungu, mūsu Dievu; mīlēsīm Viņa Baznīcu. Dievu - kā Tēvu, Baznīcu - kā Māti.”[4] Un svētais Cipriāns divus gadsimtus pirms tam paziņoja kategoriski: “Dievs nevienam nevar būt par Tēvu, ja par Māti tam nav Baznīca.”[5]

Nesen pāvests Francisks no jauna norādīja uz šo mūsu ticības patiesību. **“Ticība ir dāvana, Dieva dāvana, kas mums ir dota Baznīcā un caur Baznīcu. Un Baznīca mums dāvā ticības dzīvi Kristībā: tas ir brīdis, kurā tā mums dāvā piedzimšanu par Dieva bērniem.”**[6] Diena, kurā mēs caur Kristības ūdeni Vissvētās Trīsvienības vārdā un spēkā tikām atjaunoti, ir īpaši svarīga diena mūsu zemes dzīvē. Pajautāsim sev kopā ar Svēto Tēvu: **“Kā es redzu Baznīcu? Ja esmu pateicīgs saviem vecākiem, jo viņi ir dāvājuši man dzīvību, vai esmu pateicīgs arī**

Baznīcai, jo tā ir dzemdīnājusi mani ticībā caur Kristību?”[7] Mēs, kas esam Opus Dei, pateicoties Dievam un svētajam Hosemarijam, šo realitāti pilnībā apzināmies un tādēļ esam ļoti pateicīgi. Jo Darbs - kā Pāvils VI savulaik pašrocīgi rakstīja vēstulē mūsu Tēvam dienā, kas līdzīga šodienai,- ir radies mūsu laikā “kā spēcīga Baznīcas mūžīgās jaunības izpausme.”[8] Vienoti ar mūsu svēto Dibinātāju un daudziem Darba ticīgajiem, kas jau ir Debesīs, sauksim: *Svētīgs ir tas, kurš no visas sirds saka: “Es mīlu savu Māti, svēto Baznīcu!”***[9]**

Turpināsim mūsu pārdomas par *Credo* un saistībā ar to, par ko es nupat rakstīju, šodien pievērsīsimies sekojošam ticības artikulam: *es atzīstu vienu Kristību grēku piedošanai*. [10] Tā nav nejaušība, ka šis artikuls atrodas *Credo* beigās. “Apustuļu simbols ticību grēku piedošanai vienlaikus saista gan ar

ticību Svētajam Garam, gan ar ticību Baznīcai un svēto sadraudzībai. Augšāmcēlies Kristus, nosūtīdams Svēto Garu apustuļiem, uzticēja viņiem savu dievišķo varu piedot grēkus: "Saņemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie ir piedoti; kam aizturēsiet, tiem tie ir aizturēti." (Jņ 20, 22-23) "[11]

Baznīca līdzekļus, kurus Kristus ieviesa mūsu svētdarīšanai, glabā visā to pilnībā. Viņa zemes dzīves laikā mūsu Kunga vārdi un darbi bija piepildīti ar svētdarošu saturu, tādēļ mums nešķiet pārsteidzoši, bet gluži pretēji – mums liekas dabiski, ka ļaužu pūļi nāca pie Jēzus, lai Viņu dzirdētu un lai Viņam pieskartos, *jo spēks izgāja no Viņa; un Viņš visus izdziedināja.* [12] Šie vārdi un darbības bija priekšvēstneši Lieldienu noslēpuma iedarbīgajam spēkam, ar ko Viņš galīgi tika uzvarējis velnu, grēku un nāvi un sagatavoja to, ko Viņš gribēja nodot

Baznīcai, kolīdz viss bija piepildījies. “Kristus dzīves noslēpumi ir pamats tam, ko Viņš turpmāk caur savas Baznīcas kalpotājiem piešķirs sakramentos, jo ‘kas [...] bijis redzams mūsu Pestītājā, tas pārgājis sakramentos’.”[13]

Sakramenti piešķir tiem raksturīgās žēlastības. ***“Kas ir sakramenti”***, mūsu Tēvs rakstīja 1967. gadā, ***“ja ne dievišķā Vārda iemiesošanās pēdas, tā veida skaidra izpausme, ko Dievs (neviens cits to izdarīt nevarēja) tika izvēlējis un noteicis, lai mūs svētdarītu un vestu uz Debesīm, sajūtami instrumenti, ko Kungs izmanto, lai reālā veidā piešķirtu mums žēlastības atbilstoši tai nozīmei, kāda piemīt katram no tiem?”***[14]

Cik pateicīgiem mums jābūt Svētajai Mātei Baznīcai par to, ka tā uzticībā Jēzum Kristum šos dārgumus ir priekš mums saglabājusi un mums

piešķir! Mūsu uzdevums ir tos sargāt un aizstāvēt, lai tie paliktu neskarti. Īpašā veidā pateiksimies par Kristību, kas mūs ir ievedusi lielajā Dieva bērnu ģimenē. Saņemt to cik vien agri iespējams ir ārkārtīgi svarīgi, jo šis sakraments (vai vismaz nešaubīga vēlēšanās to saņemt) ir nepieciešams, lai iegūtu pestīšanu: *ja kas neatdzimst no ūdens un Svētā Gara, tas nevar ieiet debesu valstībā*[15], sacīja Jēzus Nikodēmam. Protams, kā māca Baznīcas doktrīna, Svētais Gars var darboties arī ārpus redzamām Baznīcas robežām un Viņš to arī dara. Taču pats Dievs ir iedibinājis Kristību kā parasto ceļu, caur ko mēs kļūstam par Baznīcas locekļiem un līdz ar to kļūstam līdzdalīgi Kristus Nāves un Augšāmcelšanās noslēpumā, caur ko mēs tiekam izglābti; tāpēc “prakse kristīt mazus bērnus ir Baznīcas tradīcija jau kopš vissenākajiem laikiem.”[16] Katoliskās Baznīcas katehismā mēs lasām arī: “Pestīšanas

žēlastība kā nepelnīta dāvana īpaši
izpaužas bērnu kristīšanā. Ja Baznīca
un vecāki neļautu bērniem saņemt
Kristību tūlīt pēc viņu dzimšanas, tad
tie atņemtu viņiem nepārvērtējamo
žēlastību kļūt par Dieva
bērniem.”[17] Un seko slēdziens:
“Kristiešiem, kuriem ir bērni,
jāapzinās, ka šī pieeja atbilst arī viņu
lomai kā Dieva uzticētās dzīvības
uzturētājiem.”[18]

Kristība ne vien piedod grēkus un
ielej svētdarošo žēlastību, bet tā ir arī
durvis uz citiem sakramentiem.
Tādējādi tā dod iespēju kristiešiem
kļūt aizvien līdzīgākiem Kristum, līdz
tie pilnībā identificētos ar Viņu. Visos
kristītajos - gan bērnos, gan
pieaugušajos – pēc Kristības
vajadzētu pieaugt ticībai, cerībai un
mīlestībai; un tas notiek Baznīcā,
kura, kā jau tika minēts, glabā
pestīšanas līdzekļus. Tā izteicās
Pāvests kādā no savām katehēzēm
pagājušā mēnesī. “**Māte**”, sacīja

Pāvests, “neaprobežojas tikai ar dzīvības dāvāšanu bērnam, bet ar lielu gādību palīdz saviem bērniem augt, dod viņiem pienu, baro viņus, māca viņiem dzīves ceļu, pavada vienmēr ar savu uzmanību, ar savu pieķeršanos, ar savu mīlestību, arī kad viņi ir lieli. Tāpēc viņa zina arī, kā palabot, kā piedot, kā saprast viņus, zina, kā būt līdzās ciešanās un slimībā...”[19]

Tādā pašā veidā Baznīca izturas pret saviem bērniem, kas no jauna dzimuši ar Kristības palīdzību: “Tā pavada mūsu izaugsmi ar Dieva Vārda tālāknodošanu (..) un ar sakramentu sniegšanu. Tā baro mūs ar Euharistiju, tā dāvā mums Dieva piedošanu caur Grēksūdzes sakramentu, tā stiprina mūs slimības laikā ar Slimnieku sakramentu. Baznīca mūs pavada visā mūsu ticības dzīvē, visā mūsu kristīgajā dzīvē.”[20]

Cik liela ir mūsu Dieva Tēva
žēlsirdība! Tā kā Viņš zina, ka mēs
esam vāji un, neskatoties uz mūsu
labo gribu, aizvien atkal krītam
grēkos un kļūdāmies, Viņš savai
Līgavai ir uzticējis Piedošanas
sakramentu “visu savas Baznīcas
locekļu, kas grēkojuši, labā, vispirms
to labā, kuri pēc Kristības ir krituši
smagā grēkā un tā ir zaudējuši
Kristības žēlastību, kā arī kaitējuši
Baznīcas vienotībai.”[21] Šis
sakraments dāvā piedošanu arī par
ikdienišķiem grēkiem un kļūdām, tas
piešķir jaunus spēkus iekšējai cīņai
un, Baznīcas tēvu vārdiem runājot, ir
"otrais [pestīšanas] plosts pēc
zaudētās žēlastības plostā
nogrimšanas.”[22]

Es labi atceros svētā Hosemarijas
lielo mīlestību uz Izlīgšanas
sakramentu, ko viņš labprāt sauca
par **prieķa sakramentu**. Viņš
aizvien mudināja saņemt to bieži un
iedrošināja uz pastāvīgu *grēksūdzes*

apustulātu. Šobrīd es aprobežošos ar to, ka citēšu viņa sacītos vārdus kādā no katehizācijas tikšanās reizēm, kurā piedalījās daudz cilvēku.

“Uz grēksūdzi, uz grēksūdzi, uz grēksūdzi! Kristus savu žēlsirdību uz radībām ir izlējis pārpārēm. Lietas nevirzās labi tāpēc, ka mēs neejam pie Viņa, lai mazgātos, lai attīrītos un lai iedegtos. Daudz mazgājaties, daudz sportojat... Lieliski, brīnišķīgi! Un kā ir ar dvēseles sportu? Un ar tās mazgāšanu dušā, kas mūs atjauno, attīra un iekvēlina? Kāpēc mēs neejam saņemt šo Dieva žēlastību? Ejiet pie Izlīgšanas sakramenta un pie Svētās Komūnijas! Ejiet, ejiet! Bet nesaņemiet Komūniju, ja neesiet pārliecināti, ka jūsu dvēsele ir tīra.”[23]

Citā reizē viņš uzstāja: ***“Mani bērni, vediet uz Grēksūdzi savus***

***draugus, radniekus, cilvēkus,
kurus jūs mīlat. Un lai viņi
nebaidās. Ja kaut kas ir jānogriež,
tas tiks nogriezts. Pasakiet viņiem,
ka nepietiks tikai vienu vienīgu
reizi aiziet uz Grēksūdzi, ka
viņiem jāiet daudz reižu, bieži;
tāpat kā zināmos gados vai
slimības gadījumā cilvēki neiet pie
ārsta tikai vienu reizi, bet gan
biežāk, un tur tiek mērīts
asinsspiediens un ņemtas
analīzes. Tātad to pašu, to pašu
arī ar dvēseli (..). Kungs gaida uz
daudziem, lai viņi labi
nomazgātos Izlīgšanas
sakramentā! Un Viņš ir
sagatavojis viņiem lielu banketu,
kāzu mielastu, Euharistiju;
gredzenu vienotībai, uzticībai un
draudzībai uz visiem laikiem. Lai
viņi iet uz Grēksūdzi! (..) Lai
daudz ļaužu tuvojas Dieva
piedošanai!”[24]***

6. oktobrī mēs svinam Hosemarijas Eskrivas kanonizācijas gadadienu. Tajā dienā Baznīcā un pasaulē ar jaunu spēku atskanēja aicinājums uz svētumu ikdienišķajā dzīvē. Tādējādi mums ir lieliska iespēja to atkal atgādināt daudziem cilvēkiem un uzaicināt viņus tuvoties dievišķās žēlastības sakramentam. 26. oktobrī arī ir gadadiena Darba veltīšanai Vissvētajai un žēlsirdīgajai Jēzus Sirdij, ko mūsu Tēvs izdarīja šajā datumā 1952. gadā un vēlējās, lai tā tiktu atjaunota katru gadu Kristus Karaļa svētkos.

Es nu beigšu. Paliksim cieši vienoti ar Pāvesta nodomiem, ik dienas lūgsimies par visu, ko viņš nes savā sirdī, un arī par viņa līdzstrādniekiem Baznīcas vadībā; lūgsimies par sirdsapziņas mieru un par mieru visā pasaulē. Paliksim tajā cieši vienoti, lūgsimies visi ar jo lielāku spēku ik dienas; nedrīkst

paiet ne diena, ka mēs intensīvi
nelūgtos par mieru.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. oktobrī.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu.) -----

[1] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 301.

[2] Sv. Hosemarija, *Vēstule*
15.08.1953, Nr. 12.

[3] *Ef* 4, 13.

[4] Sv. Augustīns, *Enarratio in
Psalmos* 88, 2, 14 (PL 37, 1140).

[5] Sv. Cipriāns no Kartāgas, *De Ecclesiae catholicae unitate*, 6 (PL 4, 519).

[6] Pāvests Francisks, Uzruna vispārējās audiences laikā , 11.09.2013.

[7] Turpat.

[8] Pāvils VI, *Rokrakstā rakstīta vēstule sv. Hosemarijam*, 01.10.1964.

[9] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 518.

[10] Romas misāle, Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecība.

[11] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 976.

[12] *Lk* 6, 19.

[13] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 1115. Sal. Sv. Leons Lielais, *Sermo* 74, 2 (PL 54, 398).

[14] Sv. Hosemarija, *Vēstule*
19.03.1967, Nr. 74.

[15] *Jņ* 3, 5.

[16] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,
Nr. 1252.

[17] *Turpat*, Nr. 1250. Sal. KTK 867.
kanons.

[18] *Turpat*, Nr. 1251.

[19] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
11.09.2013.

[20] *Turpat*.

[21] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,
Nr. 1446.

[22] *Turpat*, citēts pēc Tridentas
koncila un Tertuliāna.

[23] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
tērzēšanas, 02.07.1974.

[24] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
tērzēšanas, 06.07.1974.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-oktobris-2013/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-oktobris-2013/) (5.08.2025)